

D'enllà cap ací, al zim zam del balancí

VORO MACHANCOSES GARCÍA

Poemari infantil

LXVIII Jocs Florals Vila de Nules

Títol: D'enllà cap ací, al zim-zam del balanci

Premi extraordinari: poemari infantil

El gronxar d'un balancí pot despertar un munt de pensaments a qui el gaudeix: somnis, aventures, vivències, anècdotes... Un viatge farcit d'experiències, olors, sabors, i records; alguns canvians com el vent i, d'altres impassibles perquè a la fi, tot és temps. Temps per viure i per reviure. Aquests versos conviden a detindre'l, imaginar-lo i compartir-lo, evocant allò que paga la pena sentir durant el viatge tan apassionant que suposa la vida.

Als que hi foren, per transmetre'ns la seua estima i fer tant amb tan poc.

Als que hi són, per donar sentit al nostre dia a dia.

Als que hi seran, flama viva d'il·lusió.

...I ens tornarem a **riure!**

El temps estava en l'aire. I allargàvem les mans
cercant grapats de temps. Però el **temps** tampoc no era ...

Només era la joia del **carrer**....

Vicent Andrés Estellés

Goig del carrer

Índex

1. VAJA PER DAVANT

-Amanida de versos

2. TEMPS QUE VOLA

-Cada dia de matí, al corral veí...

-Cròniques de carrer

-El parlar del campanar

3. TEMPS DE JOC

-Endefira, endefiralla 1

-Endefira, endefiralla 2

-Endefira, endefiralla 3

-Endefira, endefiralla 4

-Al mal vent, bona cara

-La cabanya de coixins

-Millennials

-Afers manifassers

4. TEMPS PER ASSABORIR

-Si plou...rosques en ou

-El rap del berenar

-De la fam, fem fum!

5. TEMPS PER RIURE I ENYORAR

-Un negre camí

-Al zam-zim del balanci

1. VAJA PER DAVANT

Amanida de versos

La vida és poesia,
repleta de moments,
una bona amanida,
farcida d'ingredients.

Estrofes per riure,
versos per gaudir,
escenes per córrer,
temps per detenir.

Mons i experiències,
malifetes i planys,
cantarelles de poble
amb olors de menjars.

Campanes i festa,
formigues i gats,
pollastres i gresca,
poemes en rap.

Ocurrències d'avui,
recordades demà,
amb persones d'ahir
i tot ben adobat.

2. TEMPS QUE VOLA

Cada dia de matí, al corral veí...

CACCARACAC!!!!

Amb el cant ben escanyat,
a tothom convida alçar
un gall mig endormiscat.

QUECQUEREQUEC!!!

De nou vençut i malmés,
arriba tard com sempre
per alçar l'avi Ramsés.

QUICQUIRIQUIC!!!

Tan segur com us dic,
que el gall encuriosit
alça el coll, mira emmudit.

COCCOROCOC!!!

Perquè l'ha guanyat per poc,
el vell més treballador
de tot el carrer Sant Roc.

CUCCURUCUC!!!

...I burlant fou l'ensurt,
en confondre els pèls de l'avi
amb la cresta d'un puput.

Cròniques de carrer

Corrien temps de boletes,
de tave, «frendis» i «guà»,
quan els xiquets i xiquetes,
sortien en berenar.

El rellotge s'aturava,
menjant pa amb oli i sal,
tot i que algú bafanejava,
amb sagí i llet condensà.

No hi havia cap mòbil,
ni tauletes digitals,
ni res que et deixara tòtil,
amb pantalles virtuals.

El carrer, tot una festa,
un lloc per a compartir,
i als amants de la gresca,
sovint, se'ls feia de nit.

El parlar del campanar

El campanar de l'ermita
té un volteig especial,
i si pares bé l'oïda
de segur l'escoltaràs:

PA I MEL, PA I MEL!

Tothom hi acut de seguida,
companyia angelical,
amb tan bella melodia
la plaça s'ompli d'encant.

PA I MEL, PA I MEL!

Àvies, mares i filles,
llegat de generacions,
forasters i forasteres
tots sentiren aquest so.

3. TEMPS DE JOC

Endefira, endefiralla 1

Estomacal formigueig
en pujar i baixar,
agafa-t'hi bé
per mirar cap avall.

Vista d'ocell,
acolorida ciutat,
com de menuda és la gent
quan es veu d'allà dalt.

la nòria

Endefira, endefiralla 2

Tirorirorí!
Comença l'espectacle,
agarra't al volant,
cops ambdues bandes,
per darrere i per davant.

Tirorirorí!
Vigila i accelera,
no et fies del company,
els ullets en la faena
o un esclafit et donaran.

Cotxes de txoc

Endefira, endefiralla 3

Amunt i avall,
cridòria incessant,
Agafa't ben fort
o ixes volant.

La muntanya russa

Endefira, endefiralla 4

Venen i van,
pugen i baixen,
ni mengen ni es queixen
ni tenen estable.

Els cavallets

La cabanya de coixins

Somnis d'arquitectes,
díficils d'imaginar,
acompleixen les xiquetes
a poc les deixen volar.

Necessiten un sofà,
com a matèria primera,
amb coixins tous i acotxats,
tant se val la cremallera!

Plantades les parets,
fiquen la travessera,
tot queda ben tovet,
i amb una entrada estreta.

La manta per damunt,
teulada diferent,
d'una casa amb glamur
d'allò més suggerent.

Per fora et seduirà,
i a poc que t'hi endinSES,
ben segur pots estar,
que de somiar i somriure,
quedaràs al·lucinat.

Al mal vent, bona cara

Millennials

En sortir hui de l'escola, la colla del Martí,
se l'enfila cap a casa corrent a més de mil.

El berenar? Ben lleuger!
un snack plastificat,
mantegós i dolcet,
empassant-se'l aviat.

Ànsia, recel i encegament, addicció a la pressura,
urgència i atropellament, pels vídeo jocs, tot s'atura.

Tot comença amb «l'Human Fall»,
ajudant al més feble,
per passar al «Werewolf»
i resoldre els seus reptes.

«Town of Salem», d'estratègia i de lluita,
entre bons i dolents, sempre a corre-cuita.

I el penúltim fenomen,
s'anomena «Among Us»
amb impostors que viuen
sobre naus espacials.

I com queda el cos amb tant d'avatar?
Amb ulls com a tomates i un bon dolor de cap.

Afers manifassers

El Guillem i el Xavier,
germans entremaliats,
carinyosos, juganers,
i una mica despistats.

Misines i Volantins,
dos gats molt especials,
sigil·losos dia i nit,
i amb el terreny ben marcat.

Conviuen en harmonia,
aparent tranquil·litat,
jugant dia rere dia,
fins que el gat es va embrutar.

El bonic de Guillemet
va voler-lo netejar,
i va anar-hi tot corrent
a explicar el pla al germà:

«L'agafarem al migdia,
quan estiga descansant,
i el llançaré a la piscina
per poder-lo retornar»

En menjar-se els tallarins,
la malifeta començà,
van buscar a Volantins,
espaiet dissimulant.

Amb el gat en la teulada
la història acabà,
i els germans esgarrapats
amb els braços xorrant sang.

Entre maulits i forts planys...
Els dos germans van saber
com de certa era la dita,
que els gats no volen rentar-se,
ni amb aigua beneïda.

4. TEMPS PER ASSABORIR

Si plou...rosques en ou

La pluja s'acosta,
i on hi berenem?
en ca la tieta
comboi hi farem.

Sucre, una mosta,
de pa dur també,
els ous sense closca,
i l'oli calent.

Canella en rama
mesclada amb la llet,
s'olora la llima
tot fet al moment!

Calem bé la llesca,
i amb ou arrebossem,
es frig una miqueta...
i ja pot fer fred!

El rap del berenar

Rau-rau!

La panxa ja renega.

Uà-uà!

La boca li respon.

Ric!

El dit,

Rac!

El cap,

Ric-rac!

Enric es grata el cap.

Tric-trac!

Les cames ja caminen.

Tris-tras!

Al rebost s'hi han enfilat.

Hop,

hop!

Ja boten d'alegria.

Plis-plas!

Acaben d'arribar.

Nyam-nyam!

bollets i coca fina.

Glup-glup!

Què poc ens han durat

De la fam, fem fum!

Vicentica, la gallina,
ha estrenat un davantal,
amb brodat de purpurina,
i amb algun motiu floral.

L'ambient està que trina,
no deixa cap ou al corral,
del ponedor a la cuina
amb aleteig magistral.

Ja fartant-se'n una mica,
protestava el personal,
i ella de pica en pica
amb tragín descomunal.

-Però, què fas, Vicentica?

-Per a la rabosa Fina
i la conilleta Fera,
ous a la mallorquina
i també a la marinera.

-Però, què fas, Vicentica?

-Per al ramat de Cabré
i la colla de Fedelgat
rovellet d'ous amb puré,
i salmó ben remenat.

Amb una mica d'estima,
i il·lusió per compartir,

la gallina a tots anima,
que de fam, no en vol sentir!

5. TEMPS PER RIURE I ENYORAR

Un negre camí

Avui en ca la tia Pura,
tots estan ben alarmats,
corrent ha vingut a casa
espantant al veïnat.

-Senyor! Quina desgràcia!
No sabeu el que ha passat!

Amb atònites mirades,
sorpesos i estranyats,
calmar-la aviat volien,
ajudant-se d'un ventall.

...Ja la dona relaxada
però amb el cor compungit,
a explicar-nos, s'afanyava,
el que havia succeït:

«En tornar hui de fer compres
amb el cabàs del mercat,
un caminet de formigues
per dins se m'ha enfilat.

Hi corrien per les xulles,
el formatge, negre es quedà,
el raïm es menejava
i el peix, ni el gat l'ha tastat!»

La pobreta tia Pura
a sa casa no tornava,
només pensava en eixa nit,
el gran temor era gitar-se
i sentir cosquerelles en el llit.

Al zam-zim del balanci

La mateixa cançoneta
tots els dies en sopar,
no et valdrà la casa santa
i al remat l'has d'escoltar:

-laia, jo no vull dormir,
m'estime més jugar!
-Vine i recolza't ací,
que la iaia et cantarà.

Records d'ambient emmudit,
de llum pobra i enfosquida,
d'un hivern atapeït
de mantes i companyia.

La meua estimada iaia,
de dol com vestien abans,
amb la toca m'embolcalla
per adormir-me al seu braç.

Tendres mirades aguaiten
damunt d'un nas punxegut,
sobre ulleres engroguides
per fer cloure els meus ulls.

Embadalit i curiós
li acaronava la cara,
mig envellida pel sol
i pels jornals acatxada.
Ai, qui de prop en tinguera!
de gent com l'àvia d'especial,

que amb un sol frec a l'esquena,
et deixaven encisat.

«La meua xiqueta és l'ama
del corral i del carrer,
de la figuera i la parra
i la flor del taronger»

Quin goig! Quin gust! Quin plaer!
Viure aquell cantussejar,
i sentir besos que escalfen
al va i ve de l'engronsar.

Si ovelletes en la nit,
us heu cansat de comptar,
imagineu un balancí
amb el so del seu gronxar.

ZiiiiM, ZaaaM

tanqueu els ulls i pareu bé l'orella,

ZiiiiM, ZaaaM

que mai ningú s'hi va resistir,

ZiiiiM, ZaaaM

a tan tendra cantarella.

Zzzzzz.